

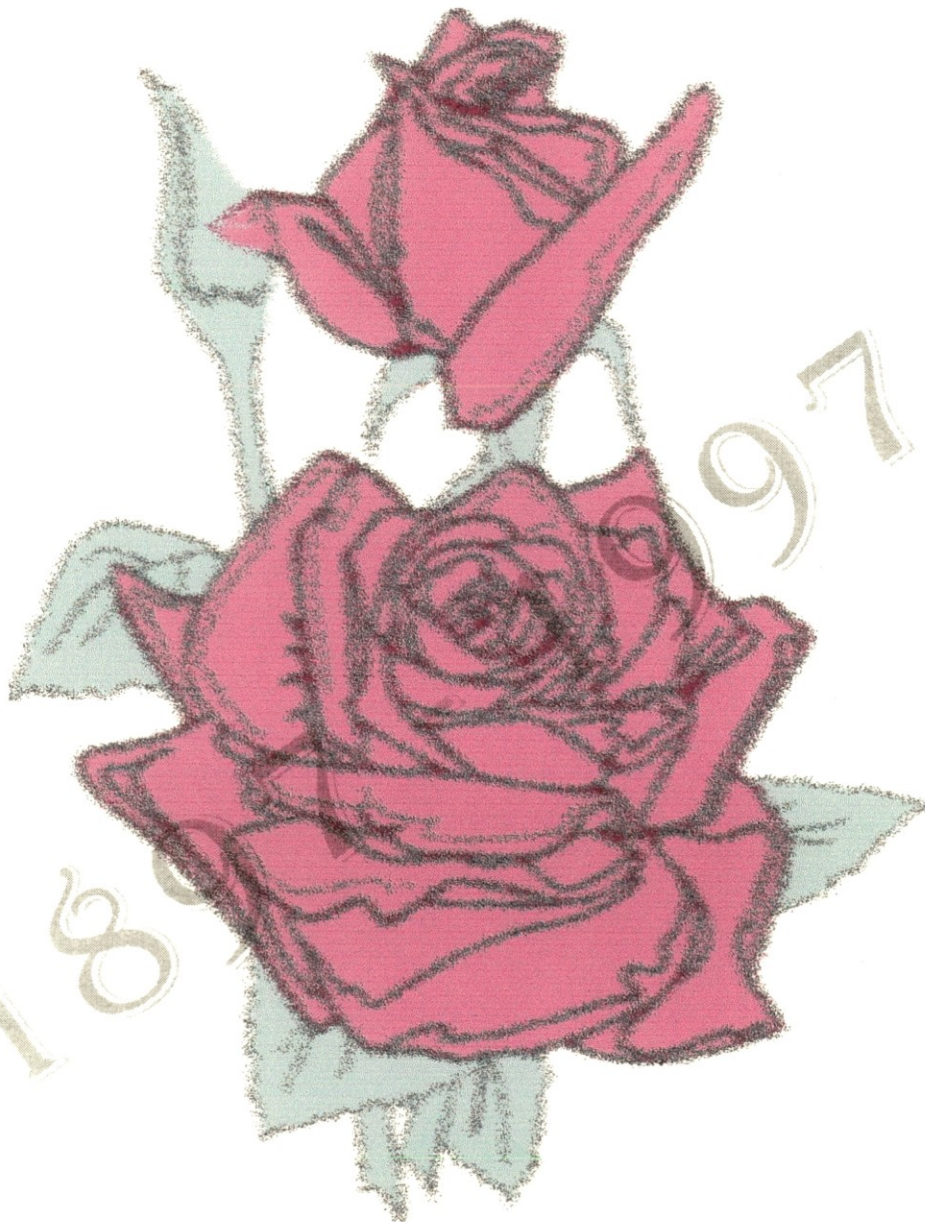

AJDIHOJCA

IZ

H AJDINE

1959 - 1997

u 371

NA 3

6002162

25.4.2006

Iz šolske kronike

V slovesnem trenutku, ko izročamo prekrasno novo šolsko poslopje namenu svojemu, moram si v imenu domačega učiteljstva radostnim srcem ispregovoriti nekolilko besedi.

Predvsem mi je prijetna dolžnost, zahvaliti se vsem, kateri so imeli obilo truda, dosti dela in mnogo skrbi, da se je zgradila nova šola, da je dobila mladina prijazne učilnice ...

Preljubi otroci! Kdor vas danes pogleda, bere raz vaše obraze veselje, radost. Da, veseli ste in mi se radujemo z Vami. Le veselite se! Zdaj ste zapustili male, tesne, zaduhle in nezdrave prostore ter se preselili v lepe, prijazne, prostorne in zdrave. O, kako veselo bode tukaj! In kdo vam je pripravil krasne te prostore? Vaši ljubi starši in ... Tem vsem ste postali dolžniki ... Večkrat ste že slišali iz ust vaših učiteljev, kako da zmorejo otroci, ki sicer nimajo denarja, ne blaga, poplačati dolgove svoje. V tem svečanem trenutku vam kratko ponovim, kaj vam je storiti. Radi hodite v šolo, pridno se učite, zvesto poslušajte nauke, vtisnite si jih v mlada srca svoja in ravnajte se po njih! Bodite pokorni staršem in učiteljem, obnašajte se vsigdar in povsod pošteno, da se bodejo nad vami veselili starši in učitelji, ter da boste delali čast sami sebi in vsej fari. Tako bodeite poplačevali svoj ne mali dolg.

Preljubi starši! Tudi vam nekoliko besedi. Zgradili ste novo, zares krasno poslopje. Mnogo ste žrtvovali za najlepši svoj zaklad, katerega vam je sam Bog izročil, za svoje ljube otročičke. Skrbeti pa morate sami, da te žrtve ne bodejo zastojn, temveč da vam bodo donšale obilne obresti. Dva opomina oz. Dve prošnji vam polagam na srce. Prvič: Ako hočete, da se bodo otroci vaši obilo učili in naučili, pošiljajte jih redno v šolo. Brez rednega obiskovanja ni pravega napredka. Najboljši učitelj, največji njegov trud ne pomaga nič, ako hodijo otroci neredno v šolo. Red mora biti pri vsem. Kjer ni reda, tam gre vse narobe, tam nikakega uspeha ni. Drugič: Podpirajte šolo, t.j. učitelje v njihovem težavnem delovanju. Večkrat povprašujte učitelje o napredku, o obnašanju vaših otrok ter ravnajte se po njih nasvetih. To

bode učitelje ne le veselilo, temveč vspodbujalo k vztrajnemu delovanju. Vašim otrokom pa bode v veliko korist, ker na ta način bode njih vzgoja dobra. Gorje pa takim staršem, kateri podirajo doma to, kar učitelji v šoli z velikim trudom in naporom zgradijo ...

Prečastiti gospodje! Preljubi starši! Učenci in učenke šole hajdinske zahvaljujemo se vsem, kateri so se trudili, da smo dobili tako lepo in prostorno šolo. Vemo, da je stalo mnogo truda, mnogo dela in Vas, preljubi starši dokaj stroškov ...

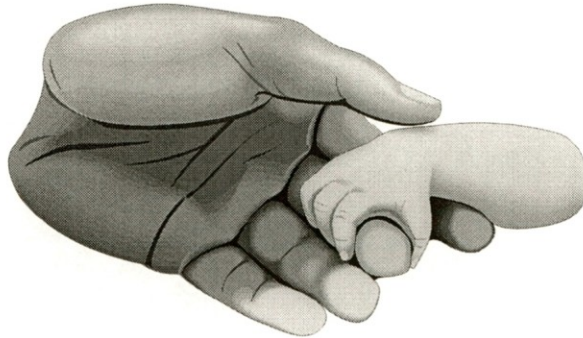
Obljubljamo da hočemo za to veliko dobroto vedno hvaležne kazati se. Radi hočemo hoditi v šolo, pridno se učiti, lepo se vesti povsod, ter ravnati se zmiraj po naukih, ktere bodemo tukaj prejeli. Radi bodemo ubogali, kakor se spodobi pridnim in poštenim otrokom ... Tisočera vam hvala!

30. Junij 1897 zapisal: Franc Podobnik

Podoba šole skozi čas

Jesensko sonce s svojimi toplimi žarki boža debele zidove 100 let stare zgradbe, ki dobrohotno ponuja roko lepotici ob sebi, da bi v naslednjem stoletju družno poskrbeli za nov rod hajdinskih osnovnošolcev, željnih znanja in napredka.

Pred njo se ustavi dedek in drži za roko prvošolčka. Obraz mu prešine srečen smehljaj in navdušeno vzklikne;” Poglej kako lepa šola!” O tem so sanjale generacije hajdinskih šolarjev, o svetlih učilnicah s kabineti, o prostorni telovadnici, o jedilnici, o enoizmenskem pouku....

Dedkovo oko se zazre nekam v daljavo. V mislih podoživlja vesele trenutke, ki jih je kot kratkohlačnik preživel za zidovi stare zgradbe. Spomni se, kako so bili ustvarjalni, čeprav so delali v zelo težkih pogojih. V prijetni lipovi senci pred šolo so kovali verze za Najdihojco. Radi so posedali na cementni plošči starega vodnjaka kjer so si tešili tudi žejo. Kako lepo je bilo, ko smo člani pevskega zbora za denar, prislužen na nastopih, odpotovali na morje. Marsikateri sošolec je takrat prvič videl morje. Skrbeli smo tudi za gozdove v okolici in pomagali pri pogozdovanju, obirali smo hmelj in urejali šolsko okolico. Še veliko je bilo delovnih akcij, kjer smo se izkazali s pridnostjo in požrtvovalnostjo.

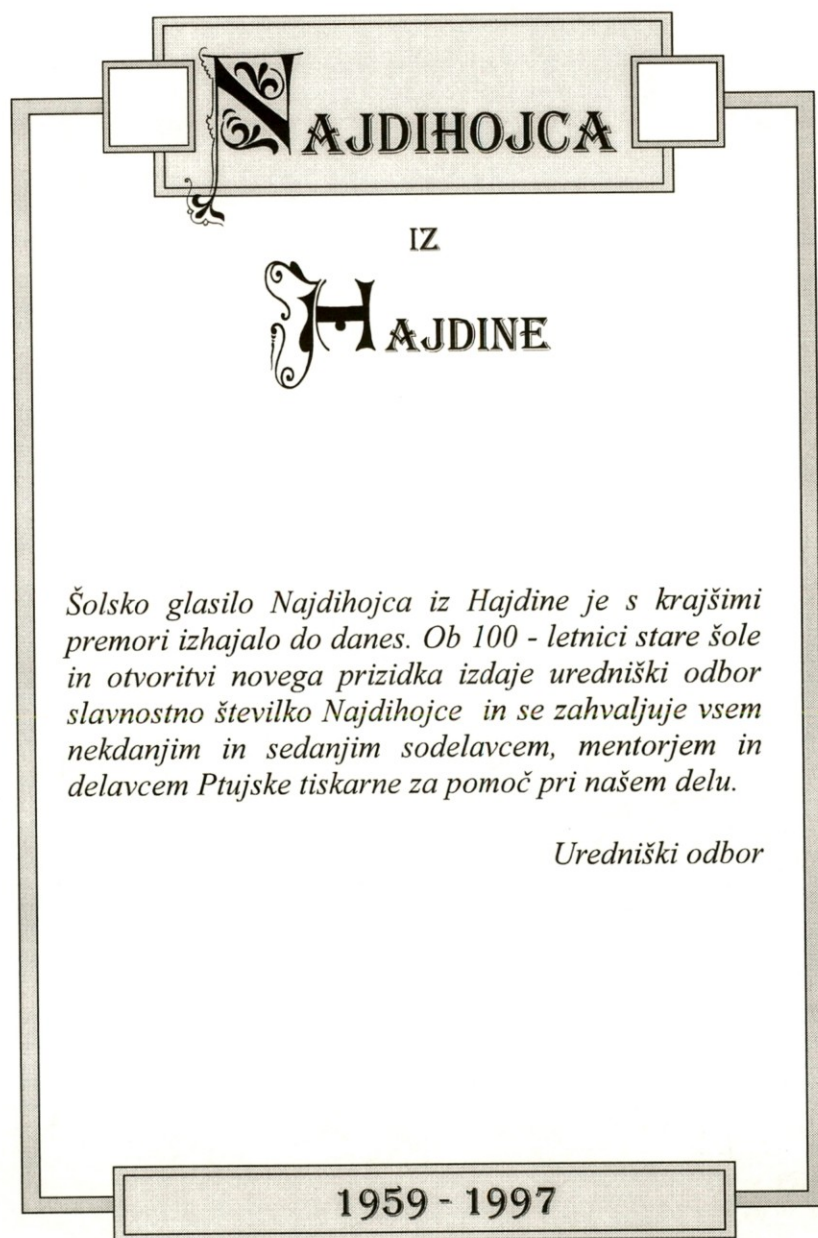
V novejšem času je bilo manj potrebe po fizičnih delavcih, zato smo se udeleževali raznih tekmovanj v znanju in pridno brali za Ingoličevo bralno značko. O vsem tem in o ostalih pomembnih dogodkih v bližnji in daljni okolici smo pisali v šolskem glasilu. Že leta 1959/60 je skupina mladih zagnancev s svojo mentorico Jožico Iglarjevo začela izdajati šolsko glasilo Najdihojca iz Hajdine. Ob pozitivni kritiki 1. številke Najdihojce in pohvali pisatelja Oskarja Hudalesa je bilo veselje nepopisno in je dalo mladim članom literarnega krožka nov polet pri delu.

V Najdihojci smo opisovali vesela srečanja s slovenskimi pisatelji in drugimi kulturnimi delavci ob svečani podelitvi Ingoličevih bralnih značk. Izpovedovali smo nemir prebivalcev Dravskega polja ob gradnji hidroelektrarne v Zlatoličju in opozarjali na nevarnosti v prometu. Razveselili smo se šolskega avtobusa, saj je zelo skrajšal našo pot v šolo in domov, Posebno slovesno smo proslavljali osamosvojitve Slovenije in temu za Slovence tako pomembnemu dogodku posvetili veliko literarnih prispevkov.

Zelo dobro smo sodelovali s člani likovnega krožka, ti so skrbeli za ilustracije. Pri izdaji Najdihojce so nam pomagali tudi tiskarji v Ptujski tiskarni, nekdanji učenci hajdinske šole, za kar smo jim bili zelo hvaležni.

Dedek se zdrzne in spozna, da so ga lepi spomini zanesli. Stisne roko vnuku in si zaželi, da bi nova lepotica nudila varno zavetje njegovemu vnuku in da bi le-ta tako ljubil lepo slovensko besedo kot njegov ded.

Za uredniški odbor Ga. Rozina Širovnik

Iz prvih številke Najdihojce

Ob izidu prve Najdihojce iz Hajdine, novembra leta 1959

“Oho” je vzkliknil striček urednik, ko je zagledal “Najdihojco iz Hajdine,” ki jo je pričel izdajati literarni krožek na osnovni šoli v Hajdini. Lepi tiskani reviji je bilo priloženo pismo Marije Lenart, učenke osmega razreda, ki je takole opisala nastanek “Najdihojce.”

Na naši šoli smo ustanovili literarni krožek in se na prvem sestanku dogovorili, da bomo izdajali šolski list. Izvolili smo uredniški odbor in po dolgem preudarjanju odločili, da se bo naš list imenoval Najdihojca iz Hajdine.

Z veseljem smo pričeli z delom in mapa se je hitro polnila s prispevki. Naš list tiskajo vajenci Ptujске tiskarne, ki so pred dvema letoma še obiskovali šolo v Hajdini.

Pošiljamo Vam prvo številko našega lista, da ocenite delo in trud hajdinskih pionirjev. Prosimo Vas, da objavite kakšno pesmico ali kakšen sestavek v Večerovi prilogi “7 dni”.

Dragi hajdinski pionirji!

Vaš list je res IMENITEN. Mislím, da ste edina šola v Sloveniji, ki tiska svoj pionirski listič v pravi tiskarni. Tiskanje je namreč draga reč in pionirske organizacije povečini nimajo toliko denarja, da bi lahko tiskale svoj časopis v pravi tiskarni. Zato je treba pohvaliti bivše učence Vaše šole, ki niso pozabili na svoje hajdinske tovariše in Vam požrtvovalno tiskajo časopis. V uvodni besedi pišete, da boste list izdajali tri ali štirikrat v šolskem letu. Upam, da boste besedo držali in da boste strička urednika še večkrat razveselili s svojim lepim lističem.

Iz Večera

Najdihojca, kdo si?

Mnogi bralci našega lista so že gotovo čitali pesmico z naslovom "Najdihojca". Napisal jo je Fran Levstik, slovenski pesnik in velik pisatelj. Takole se začinja:

"Najdihojca, palček naš,
ne razgrajaj samopaš!
Vedno te je vrisk in smeh,
zdaj po odrih, zdaj po tleh..."

No, da vam povemo, kje je Levstik staknil junaka svojih otroških pesmi. Ko je Levstik živel v Ljubljani, je prav rad zahajal k družini dr. Dolenca, ki je imela živahnega, vedrega in razposajenega petletnega sinčka. Levstik, ki je bil - kakor je znano - velik ljubitelj otrok, je malega Ščitomira takoj vzljubil in postala sta prijatelja. Bil je lep poletni dan. Dr. Dolenc je povabil Frana Levstika na daljši izlet na Gorenjsko. Peljali so se z vozom. Ko so na nekem klancu izstopili in peš nadaljevali pot, so se otroci porazgubili v bližnji gozd. Čez nekaj trenutkov je pritekel iz gozda mali Ščitomir in že od daleč kričal: "Hojko sem našel!" Res je nesel na rami hojkovo vejo. V tem hipu se je porodila pesniku Levstiku misel, da bo odslej malega Ščitomira klical za Najdihojco. Svoje najlepše pesmi je Levstik posvetil malemu "samopašnemu razgrajacu" in tako je "Najdihojca" postalo literarno ime. Najdihojca danes bržčas ne živi več. Svoje drugo ime je dobil kot petleten deček in bil bi - če bi še živel - sedaj že sivolas starček 86- tih let. Najdihojca je bil mlad - tudi hajdinski "Najdihojca" je namenjen le mladini.

Ljubica Maroh, 3.a
(prepis: Letnik II. 3. štev.)

Mauta

Pri Slovencih je ohranjenih še mnogo starih običajev, ki so skoraj v vsaki vasi drugačni. Ker je sedaj čas, ko se ljudje najbolj ženijo, bom opisala običaj pri "MAUTI". Ko gre ženin pred poroko po nevesto, pripravijo njeni prijatelji na poti, po kateri se bodo svatje peljali k poroki, tako imenovano mauto. Preko ceste potegnejo verigo. Ob njej postavijo mizo. Lepo jo pogrnejo in postavijo na njo steklenico vina. Pri najbližji hiši si izposodijo lopar. Nanj napišejo na eno stran ceno, za katero so pripravljene nevesto prodati ženinu. Na drugo stran loparja napišejo isto številko, a v milijonih. Ko se svatje pri verigi ustavijo, jih najprej pozdravi veseli harmonikar s poskočno "vižo". Eden našemljenih fantov se dela zelo jeznega in očita ženinu, da hoče odpeljati iz vasi najlepšo rožico. Po dolgem prerekanju, ki pa ni pravo kreganje, se "Šrangarji" omehčajo in nazadnje le privolijo na to, da ženin nevesto odkupi. Šele sedaj se prične pravo barantanje, ki traja tako dolgo, dokler se ne pogodijo za pravo ceno, ki je napisana na drugi strani loparja. Če so svatje le preveč stisnjeni in vržejo na mizo le nekaj stotakov, jih fantje vseeno spustijo naprej, a pri tem prav glasno govorijo: "Oni že vedo, koliko, je vredna...!" Po opravljeni "mauti" gredo fantje v gostilno. Če so dobro "tržili," povabijo tudi vaška dekleta in potem plešejo in pijejo.

Metličar Marija, 6.a
(Prepis: I. letnik 2. številka).

Košicnbal v naši vasi

Zimski večeri v naši vasi so lepi in veseli, zlasti kadar se zbere mnogo vaščanov pri skupnem delu. Eno takih opravil je luščenje bučnic. Gospodinja že prej bučnice navlaži, da gre potem delo hitreje od rok. Ko pridejo "luščarji", jih na mizi že čaka velik kup bučnic. Vsi sedejo okrog mize in prično luščiti. Nekateri so pri tem delu tako spretni, da jih je veselje gledati. Pred luščarji rastejo kupčki izluščenih zelenih jedrc, na tleh pa zevajo prazne, bele lupinice. Med delom si pripovedujejo šaljive pravljice, pojejo vesele pesmi in se gredo "kapucinarje". Vmes se oglasi še gospodinja in reče pol za šalo, pol za res: "Pa nikar ne jejte bučnic! Kdor jih je, dobi uši!"

Najlepše je luščenje zadnji večer, ko se delo zaključi. Za takrat si prihranijo najmanj dela. Ko poberejo z mize zadnje bučnice, zahrešči pod okni harmonika. Lupinice pa ne pometejo, ker morajo po njih plesati. Gospodinja prinese na mizo kvinton, hleb boljšega kruha, suhega sadja ali orehov. Z mesom pa ob takih prilikah ne gostijo. Ko stopi harmonikar v sobo, ga sprejmejo z velikim hrupom. Takoj se začne ples, ki traja dolgo v noč. Temu zaključnemu plesu pravimo pri nas "košicnbal".

Gotovo so izumili že tudi stroje, ki opravijo delo človeških prstov mnogo hitreje, ali pa bodo začeli gojiti le tako vrsto buč, katerih zrna ni treba luščiti. Takrat bo tudi konec naših "košicnbalov".

Danica Nahberger, 8.r
(Prepis: Letnik I. 2. števil.)

Moj ded je bil grofov kočijaž

Moja rojstna vas Kungota je bila veraj še majhna in revna vas, kakor so bile vse druge vasi. Kdorkoli bi prišel po mnogih letih v mojo rojstno vas sedaj, bi jo poznal le še po cerkvici, ki stoji na gmajni in po gradu, ki ždi na koncu vasi. Ta grad se imenuje Ravno polje in je bil zgrajen leta 1670.

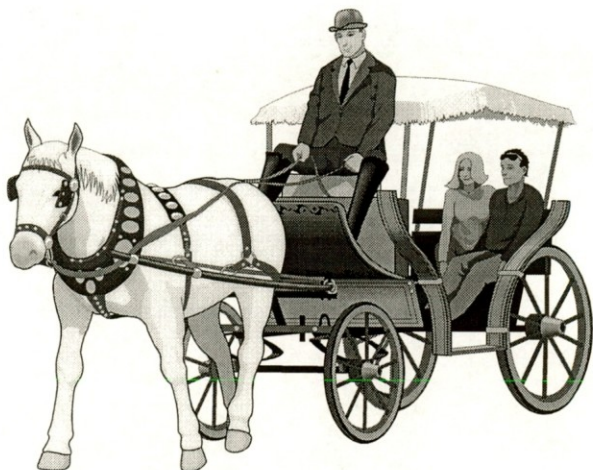
Ata mi je pripovedoval, da se je rodil v družini, ki je bila podložna lastniku tega gradu, grofu Herbersteinu. Moj stari ata je bil grofov osebni kočijaž. Ko je včasih peljal grofa na zabavo v sosedno graščino, je po cele noči v najhujšem mrazu pazil zunaj na kočijo, dokler se grofova družba ni naveličala zabave.

Poleti je stari oče vozil grofovo družino na kopanje v Dravo. Z njim se je peljal tudi moj ata, ki je bil takrat še otrok, da je odpiral vrata ograj, kajti cesta je bila speljana med pašniki in hišami, ki so bile vse ograjene.

Pod grofovo oblastjo so morali vsi podložniki marljivo delati. Tudi ata je hodil med šolskimi počitnicami v grad na dnino. Takrat je bil star komaj deset let. Za delovni dan je dobil le šest dinarjev.

Tudi mama se spominja, da je morala kot otrok delati v gozdovih grofa Herbersteina. Leta 1932 pa se je življenje ljudem v okolici gradu popolnoma spremenilo. Agrarna reforma jim je razdelila grofovo zemljo. Vsi nekdanji grajski hlapci so si postavili hišice in delali za sebe.

Vindiš Janko, 6.b
(prepis: Letnik II., 3. števil.)

Ko je moja babica hodila v šolo

Večkrat obiščem svojo babico in kadar pridem, me je vsikgdar vesela.

Ko sem bila zadnjič pri njej, sem jo prosila, naj mi pripoveduje o časih, ko je še sama hodila v šolo. Sprva ni bila pri volji, toda ker nisem odnehala; se je vendarle dala preprositi. Pričela je pripovedovati in se je tako razživila, da sem jo res z zanimanjem poslušala. Dejala je:

"Ko sem še jaz hodila v šolo, je stala šola tam, kjer je sedaj naša nova trgovina. Rekli so ji šola pri školibru, kakor se je pač pri hiši reklo z domačim imenom. Tukaj je bil prvi razred, ki je imel dva oddelka; še en razred z dvema oddelkoma pa je bil v Kosarjevi hiši.

Takratne razmere v šoli se močno razlikujejo od današnjih. Učili so večinoma župniki. Učenje pa je bilo zelo enostavno in preprosto. Ničesar takešnega se nismo učili, kar se učite v današnjih šolah. V glavnem smo se učili le malo računstva, pisanja in čitanja. Pouk se je začel ob 9. in je trajal do 4. popoldan. Opoldan je bilo 1 uro odmora. Bližnji smo lahko šli domov obedovat, oddaljeni, iz Kungote in Slovenje vasi pa so ves dan ostali v šoli. Za kosilo so imeli košček ovsenega ali koruznega kruha, marsikdo pa sploh nič. Kruh so si navadno zamenjevali. Da bi dobivali v šoli hrano kakor je to danes, o tem ni nihše niti mislil."

Prekinila sem babičino pripovedovanje in jo vprašala: "Kakšne potrebščine ste morali imeti v šolo in kaj ste delali pred poukom?" Babica je nadaljevala:

"V šolo smo nosili tablico in kamenčke. Takrat še nihče ni poznal zvezkov in svinčnikov. Kadar smo se iz šole domov pretepali, smo se tolkli s tablicami in jih tri do štiri na teden potrli. Doma so nas starši zato strogo kaznovali. Tablico in kamenček smo nosili v laneni, doma zašiti torbici. Usnjeno je imel le redko kateri učenec. Tudi razne igre smo se radi igrali, največ z gumbi in kamenčki.

Praden sem šla v šolo sem nesla v Ptuj mleko na trg in raznim strankam. Hodili smo seveda peš in nosili mleko na glavi. Ko sem prišla iz Ptuja, sem v naglici vzela torbico in košček kruha in odhitela v šolo. Naši učitelji so bili zelo strogi in so nas tudi topli. Redi so bili drugačni kot jih imate vi; najboljši red je bila 1, najslabši pa 5. Domače naloge smo pisali zvečer pri petrolejkah in marsikdo je naslednji dan ni imel; zato je bil tepen ali zaprt."

"Zdaj pa je dovolj, babica, preveč se boš zmučila," sem ji dejala. Končala je, jaz pa sem se ji zahvalila za pripovedovanje in se napotila proti domu. Razne misli so mi rojile po glavi. Kako bi se le navadila, če bi bile danes v šoli take razmere? Na misel so mi prišli tudi kosi kruha, ki jih učenci puščajo pod klopjo, kosi dobrega, namazanega kruha! Kako radi bi ga bili jedli učenci v babičinih časih! In kako radi bi bili izpili dober kakao ali kavo, ki ga mi kar pol lonca vrnemo v šolsko kuhinjo....

Herta Repič, 7.b
(prepis: Letnik II., 3. štev.)

Naša literarna delavnica

Utrinki iz novih šolskih klopi

S torbo, polno veselja zaradi nove šole, sem odhitela v garderobo, kjer so moji prijatelji nestrpno pričakovali nov, srečen, uspešen dan v novih učilnicah. Prijetno nas je presenetil pojoč zvonec. Planili smo na hodnik, kjer so nas že čakali učitelji in učiteljice. Gospod ravnatelj nas je lepo pozdravil in nam povedal, da je današnji dan DAN SREČE za vse nas. Učilnice so nas prijetno presenečale in dan nam bo ostal globoko v spominu.

Klavdija Auer, 8.a

V avli stare šole je zavreščalo. Zvonec je vabil. Vsi smo bili navdušeni, saj smo gnečo v stari šoli že s težavo prenašali.

Bolj kot velikost šole me je presenetila njena notranja oblika in opremljenost. Le - ta je prečudovita. Nadstropja se bahajo v različnih barvah. Jedilnica čaka na lačne želodčke. Srce se nam kar smeji. Vseh občutkov se seveda ne da opisati, treba jih je doživeti.

Matej Serdinšek, 8.a

To šolo obiskujem že sedmo leto, letos teče osmo leto. Želel sem si, da bi mi zadnje osnovnošolsko leto potekalo v novi šoli. Želja se mi je uresničila.

Ko sem prvi dan stopil v novo šolo, mi je bilo pri srcu kar nekam tesno. Kakšna šola! Nisem mogel verjeti. Potrudili se bomo, da bodo imele lepo šolo tudi naslednje generacije.

Gregor Korošec, 8.a

Sedaj, ko se je naša šola razširila, imamo pouk samo dopoldne in to mi je najbolj všeč. Žal pa mi je, da bom v tej šoli preživel šolske ure le eno leto.

Silvo Zupanič, 8.a

Najbolj se veselim telovadnice, saj smo se mnogokrat tiščali v učilnici, ko smo preživljali ure športne vzgoje. Sedaj bo vse drugače - bolje za vse nas.

Nataša Matič, 8.a

V novi šoli so mi zelo všeč barve sten, saj s prijetno zeleno barvo name vplivajo pomirjevalno, hkrati me spodbujajo k učenju.

Simona Slameršek, 8.b

Zelo všeč mi je jedilnica, ki name deluje zelo prijetno. Mislim, da bo prehranjevanje v njej nekaj posebnega in upam, da malica tudi. Sicer pa moram priznati, da smo učenci malice vedno radi pojedli.

Jože Šlamberger, 8.b

Meni je najbolj všeč hodnik, saj na njem redno srečujem mnoge obraze. Pa tudi hoja po stopnicah je zanimiva.

Viktorija Klaneček, 8.b

Misli in občutki učiteljev ob otvoritvi nove šole

"Preserečna sem; nisem si mislila, da bom to dočkala pred svojo upokojitvijo. Prizidek v celoti je prekrasen in želim, da bi tak čim dalj časa ostal"

Danica Serdinšek
učiteljica 1. razreda

"Krasno! Počutim se kot prerojene, predvsem zato, ker je pouk enoizmenski in imamo vsak svojo učilnico!"

Serdinšek Olga in Tatjana Plohl
učiteljica 2. in 4. Razreda

"Srečna nisem toliko zase, ampak predvsem za učence, ki so po tako dolgih letih upanja dobili to, kar so si želeli."

Tatjana Pačnik
učiteljica ŠV

"Nova šola, novi prostori mi vlivajo več energije za delo. V njih se bolje počutim, le ti me pomirjajo in mi dajejo navdih za bolj kakovostno in dinamično učenje."

Mateja Čelan
učiteljica KE, BI

Stoji učilna zidana

Stoji učilna zidana,
več taka ni, kot prej je bla,
sedaj mogočna in velika,
pogled na njo te kar zamika.

Razredi svetli in visoki,
mogočni nje so vsi oboki,
ponosna lepa tu stoji, o
marsičem nam govori.

Gospod ravnatelj - lepa hvala,
brez vas šola ne bi tukaj stala,
bilo za vas veliko je poti,
na tisoče velikih tud' skrbi.

Županu tud' zahvalo moramo izreči,
saj zanj so dnevi bli boleči,
ker vedel je, kako težko se dnar dobi,
država mu ga v skromnosti deli.

Ministrstvu tud' lepa hvala,
denar za šolo bo poslalo,
a mi učenci se bomo veselili,
saj v svetli, lepi šoli bomo se učili.

Evelin Krajnc, 7.a

Kopanje v ribniku - razmišljanje

Včasih, ko so še ljudje morali vse ročno obdelovati, je živela ljubka deklica z imenom Ana. Pri njih doma so imeli veliko otrok. Oče in mati nista mogla vseh preživljati, zato sta najstarejšo Ano dala za gospodinjsko pomočnico. "Saj je najstarejša in dobro ji bo delo," sta razmišljala. Mislila sta, da se ji bo dobro godilo, a Ana je večkrat imela rosne oči.

Lepega nedeljskega popoldneva, ko se je vse veselilo prvih poletnih sončnih žarkov, je morala ždeti v temni sobi in s sirknato krtačo drgniti tla. Ta soba je imela lesena tla, dolga skoraj kot njiva. Vse to je morala počistiti. Na vsej veliki steni je bilo eno samcato okno in še to tako majhno, da je Ana komaj dobila kaj zraka pa tudi svetlobe ni bilo dovolj. Zunaj se je slišalo kričanje otrok. Pogledala je skozi majhno odprtino. Tedaj ji je življenje postalo še bolj kruto. Zunaj otroci, ribnik in toplo sonce, ona pa se mora namesto v ribniku kopati v svojem znoju. Eden od fantov jo je opazil. Stopil je k oknu. "Pridi se kopat k nam," ji je prigovarjal.

"Jaz bi se tako rada šla, a se bojim gospe," je vztrepetala Ana.

"Ah, kaj se boš bala te, ko niti z motiko ne zna udariti v zemljo," jo je še bolj nagovarjal. Ampak ti se bojiš sonca, kaj ne da!"

Takrat je Ano zbolelo srce. Fant je odšel. "Ne, on mi že ne bo tega govoril. Le počakaj, ti že dam vetra," si je govorila. Poskočila je. V glavi se ji je zasvetilo. Skozi okno je zavpila: "Hej, kakšna je voda?"

"Pridi poskusit," so ji zakričali nazaj.

"Ne smem."

"Seveda ne smeš, ker ti raje delaš."

"Kaj? Kdo pa takšnega lahkega dela ne bi znal delati," jim je zvito odvrnila. "Vsaka mamica ga skoraj vsak dan dela. Jaz se ga bom zdaj naučila delati in ne bom imela težav. Ve se pa le igrajte. Nobeden fant vas ne bo imel, saj mu nikoli ne boste znale počistiti hiše."

Ana je imela prav. Vse so hotele poskusiti, vendar se ni takoj vdala. Ko so se ji opravičile, so lahko začele. Ana pa se je odšla kopat. Tinka, gospodaričina hčera, se je upirala. "Poglejte jo, edina, ki ne zna delati," so deklice kazale na njo. Na silo se jim je le pridružila.

Tudi tisti, ki nočejo delati, znajo delati, le da s tem, ko ne delajo, mislijo, da so večji gospodje.

Mojca Lešnik, 5.a

Jesen

Jesen je nekaj krasnega,
saj so vsa drevesa pisana,
kakor cvetlice v raji.

Gozdovi so poslikani
z vsemi
barvami.

Klopotec divje se vrti,
ptice odganja,
se že veseli,
saj čas trgatve se mudi.

Grozdje bomo prežali
pili in jeli bomo,
da bo kar veselo.

Jesen gre skozi čas
kakor mraz,
z
barvami,
ki oddaja jih pri nas.

Darjan Štager, 5.a

Jesen

Pride in odide,
rok trajanja je tri mesece.

Pride s paleto,
ki jo uporablja
pri svojem hobiju.

Predvsem tople barve
so ji všeč.

Slika kot Picasso
to je naravni talent.

Potuje brez potnega lista,
ko poteče rok.

Je nagajivka,
saj se poigrava
z vremenom.

Ja, jesen je pač jesen,
vsako leto
domišljava in razigrana.

Potem pa nastopi
zima,
ki je zelo prima.

Peter Štrafela, 5.a

Štirje letni časi na vasi

Kmetje hitijo,
da posadijo
zelje, krompir,
da čez zimo bo mir.

Sonce kar peče,
motika ropoče,
kmetica pa stoče,
da ji je vroče.

Jesenski vetrovi
pridelke zorijo,
kmetje pa delajo
jesenska spravila.

Zunaj je mraz,
ledene so sveče,
notri pa v peči
močnik se peče.

Uroš Intihar, 5.a

Srečanje z nenavadno osebo - domišljjski spis

So ljudje, ki so bele ali črne polti, so revni ali bogati, zanemarjeni po svoji zunanosti ali pa urejeni. Ali je vse to sploh pomembno? Zame ni.

Leto dni je minilo, odkar sem spoznala Lamberta. Prihaja iz Nigerije, študira pa v Rimu. Je črne polti. Spominjam se, ko je prišel prvič k nam. Nisva se veliko pogovarjala, saj ne zna slovensko. Zunaj je pripekala vročina, on pa je bil oblečen v dolge hlače z volnenimi dokolenkami ter kratko majico. Igrali smo odbojko. Bil je zelo smešen, saj je prvič igral to igro. Bil je vesel in prav nič ga ne bi moglo spraviti v slabo voljo. Vesel je bil zaradi našega sprejema. Sprejeli smo ga takšnega, kakršen je bil. Bil je vesel, prijazen in smešen črnc Lambert. Nikoli ne izbiram prijateljev po lepoti ali barvi. Zame je najpomembnejše, da je človek dober po srcu. Ravno takšen je Lambert.

Zelo vesela sem, da sem ga spoznala. Z Lambertom pa nisva pretrgala stikov, nasprotno, ohranja jih z dopisovanjem.

Martina Šlamberger, 6.a

Moj prijatelj - opis

Vesel sem, da imam prijatelje. Med seboj si pomagamo, zaupamo si različne skrivnosti, včasih pa se tudi skregamo, vendar to hitro pozabimo. Imam srečo, da so prijatelji doma v isti ulici, zato se vsak dan videvamo. Ko se dolgočasimo, radi kakšno ušpičimo ali pa se tudi pretepamo, vendar le za šalo. Ker imam dva najboljša prijatelja, opišem vsako šolsko leto drugega. Letos je prišel na vrsto Sandi.

Sandi je zelo dober fant. Je visoke postave, svetlozelenih oči, temnih las in temne polti. Obiskuje sedmi razred. Pred sošolci se rad malo povaja in da je večji tip, mi malo nagaja. Sandi je tudi dober športnik, hitro teče in dobro igra nogomet. Trenira ga pri NK Drava. Veliko mu pomeni njegovo kolo. Še najkrajšo pot opravi z njim. Včasih v šoli rečem: "Ta se še na stranišče pelje z njim!" On pa se samo nagajivo nasmehne in pomiga z rameni. Ne dolgo tega, ko je grdo padel s kolesom, si je zlomil čeljust in si prislužil nekaj šivov. Takrat se mi je zelo smilil, saj se ni mogel niti pogovarjati in je samo kimal. Pri Sandiju cenim to, da kar obljubi, tudi izpolni. Všeč mi je tudi to, ker vem, da rad priskoči na pomoč, tudi če je kaj slabega. Bil je edini, ki je razumel mojo bolezen in me kratkočasil, ko so se ostali živahno zabavali.

Vem, da je lepo, če imaš dobrega prijatelja. Zato se tudi jaz trudim biti pravi prijatelj.

Rok Sagadin, 5.a

Jaz oče - domišljjski spis

Sem oče dveh razposajenih dečkov.

Hodim v službo in imam precej zahtevno delo. Večkrat pridem iz službe utrujen. Vedno pa imam čas, da se posvetim svojima sinovoma, ki sta precej radovedna. Pomagam jima pri nalogah in učenju, saj še oba rabita mojo pomoč. Tudi za igro in zabavo nam ostane dovolj časa.

Sem pa tak oče, da ju navajam tudi na druga hišna dela. Trudim se, da ju vzgajam, kar se da najboljše. Velikokrat se pogovorimo, kako je bilo, ko sem bil jaz otrok. Vedeti sta hotela, če sem se tudi jaz moral učiti in hoditi v šolo ter pomagati staršem pri hišnih opravilih.

V naši družini se trudimo vsi po svojih močeh ohraniti slogo, razumevanje in ljubezen.

Blaž Zagoranski, 5.a

Ko bi bila jaz moja mama

Če bi jaz bila mamica, bi bila ponosna, saj to ne more biti prav vsaka ženska. Na to, da bi s svojimi otroki grdo ravnala, ali celo ne bi bila zadovoljna, da jih imam, niti pomisliti ne morem. Kot dojenčke bi jih z vozičkom vozila na dolge sprehode, šolarjem bi pomagala pri nalogah, najstnikom bi pomagala odraščati in ko bodo tudi sami imeli svoje otroke, bi jim pripovedovala pravljice, kot prava babica.

Oh, kje so že ti časi! Raje se vrnimo nazaj k moji družini. Seveda, če bi imela otroke, bi morala imeti tudi moža, takšnega, ki bi nas imel rad in nas nikoli ne bi zapustil. Skupaj bi si ustvarila topel dom, kjer bi se ob prostem času z otroki stiskala in jim pokazala vso najino ljubezen do njih.

Pravzaprav bi bila skrbna in bi se trudila biti čim boljša mama. Vendar pa, vsega, kar si bodo izmislili otroci, ne bom dovolila. Kar se ne sme delati, se pač ne sme. In tudi, ne bom imela rada samo svoje družine. Kje pa! Tudi očku in mamici še bom kdaj pa kdaj sedla v njuno varno naročje ter jima rekla: "Hvala vama, da sem tudi jaz postala to, kar sta vidva."

Mojca Lešnik, 5.b

Razveselil sem mamico

Bilo je ravno na Valentinovo, ko se ptički ženijo. Tako vsaj pravijo stari ljudje. Na ta praznik podariš darilo, vsaj drobno pozornost, tistemu, ki ga imaš rad. Tudi midva z bratom sva se odločila, da obdariva mamico. Toda s čim? Ata ji tako ali tako kupi vsako leto parfum, ki verjetno njemu najbolj "diši". Ja, ja, toda kaj naj narediva midva? V službo še ne hodiva, zato je najina denarnica večkrat "suha" kakor polna. Ko sva tako premišljevala, sva se domislila, da bi bilo najbolje, če bi ji nabrala šopek zvončkov. Vedela sva namreč za kraj, kjer na sončni jasi vsako leto najprej poženejo ti znanilci pomladi. Vsa vesela se odpraviva na kraj, kjer bi naj nabrala šopek za najino mamico. Toda na jasi je bilo vse prazno in pusto. Vsa žalostna se odpraviva po bližnji poti domov in niti besede nisva spregovorila. Toda naenkrat zagledam pod staro jelšo nekaj belega. Ves vznemirjen sem poklical brata. Polna pričakovanja sva se zapodila proti jelši in kar osupnila. Bilo je namreč vse polno zvončkov. Ko sva nabrala velik šopek, sva se odpravila proti domu. Mamica se je ravno vračala iz službe, ko sva stopila na dvorišče. Objela naju je, midva pa sva ji ponoso izročila šopek. Nasmejala se je in dejala, da ona tako ali tako ima vsak dan Valentinovo, ker jo imava z bratom neizmerno rada.

Aljoša Kmetec, 5.b

Požirek čiste vode

Sedim za mizo in gledam skozi okno. Razmišljam, kaj sploh je voda, kakšna je, je čista, je onesnažena, je mrzla, topla, ... Voda je nujno potrebna za življenje, saj brez nje ni življenja. Nujno jo potrebujejo rastline, živali, ljudje, skratka vsa živa bitja.

Misli mi bežijo malo nazaj, bilo je pred dvema letoma. Stara sem bila devet let. Bile so lepe poletne počitnice. Naše gasilsko društvo je organiziralo izlet na Triglav. Doma smo se odločili, da se udeležimo tega izleta.

Tako smo se nekega zgodnjega jutra z avtobusom odpeljali do vznožja Triglava. V Vratih smo izstopili iz avtobusa in pričel se je naš težko pričakovani vzpon. Nekaj časa smo hodili ob potočku, ki je veselo žuborel po skalovju, nato pa se je pot začela strmo vzpenjati. Vzpenjali smo se po skalovju, vmes počivali, malicali in pili. Spili smo ogromno pijače, ki smo jo nosili v nahrbtnikih, saj je bilo vroče, predvsem ko je pričelo

pripekati sonce. Po približno petih urah težke hoje smo prišli do majhnega izvirčka vode. Ker je bilo leto bolj sušno, je voda komaj kaj tekla. Bilo je je toliko, da smo naredili vsak nekaj požirkov. Bila je hladna, vendar je tako prijala, kot še nikoli. Bila je čista gorska voda, ne pa ta, ki jo pijemo doma. Čeprav je voda brez okusa, barve, je ta imela nek poseben, čudovit okus.

Ko smo prispeli na vrh, ni bilo pitne vode. Tam smo si jo morali kupiti, jo drago plačati, če smo hoteli piti, pa žal to ni bila tako dobra voda, kot smo jo pili med potjo. Zato pazimo nanjo in je ne onesnažujmo, saj ni boljše pijače, kot je čista voda.

Nataša Brodnjak, 5.b

Čista voda je kot pravljica

Kaj sploh je voda? Voda je tekočina, živim bitjem nujno potrebna za življenje. Ta prozorna tekočina brez vonja in okusa je onesnažena. Dobiva vonj, vendar ne prijetnega, dobiva barvo po izliti nafti... Zakaj hočemo potočke, reke uničiti? Niso dovolj le čistilne naprave. Bolj se moramo potruditi. Saj ni tako dolga pot do smetnjaka, le da se nam zdi voda najprimernejši prostor za odlaganje smeti. Ali hočemo svojim potomcem pripovedovati zgodbo o potočku, bistrem, čistem, v katerem si videl vsak najmanjši kamenček? Jim ne privoščimo, da bi ga v vsej svoji veličini videli tudi oni? Hočemo otroke učiti o vrstah rib, ki so nekoč plavale v naših rekah?

Zdaj je čas, ko se narava prebuja. Zima se še noče posloviti, saj nam pošilja sneg. Vendar se sonce ne vda. Sije. Njegovo toploto resda odnaša veter, toda v naravi se je nekaj spremenilo. Drevesa brstijo. Pohvalijo se lahko tudi že s cvetovi. Cvetlice že rastejo po travnikih, lastovice se bodo kmalu vrnile nazaj domov. Ptice, ki so čez zimo ostale tukaj, so že vse "oženjene", saj pravijo, da je marec tisti mesec, ko se ptički ženijo. Pomlad je tu. Ko se bo narava čisto prebudila, jo presenetimo. Ne onesnažujmo njenih voda. Raje pojdimo do kakšnega izvira in izpijmo požirek čiste, hladne vode.

Ko so pisatelji v svojih pravljičah omenjali vodo, so že vedeli, zakaj. V nekaterih pravljičah ima voda čudežno moč. Le kako so se pisatelji tega domislili? Morda so potočki delovali skrivnostno, ko so kar tako izginjali s površja, ali pa je pisatelja omamila lepota izvirov. Pri ljudskih pravljičah pa v rekah živijo podvodni otroci, v tolmunu pa strašni povodni mož...

Ne dovolimo, da te pravljice tonejo v pozabo samo zato, ker ne bo več rek in tolmunov, tako čistih, da bi v njih lahko živela pravljurna bitja!

Pa ne pozabite, pravljice bi spet lahko postale resničnost. Naredimo kaj za to!

Maja Klemen, 5.b

Naš projekt

Kmečka opravila nekdanj

Ob 100-letnici naše šole smo se tudi učenci 2.a razreda odločili, da bomo sodelovali pri projektu. Z našo učiteljico Marijo Vidovič smo obiskali Malingerovo mater iz Gerečje vasi 54, ki je stara že 85 let. Pozanimali smo se, kako so nekdanj ljudje opravljali razna kmečka opravila. Nekateri učenke so tudi doma povprašale svoje prababice, oz. babice in zapisale vse, kar so slišale o peki kruha, luščenju bučnic, pranju in likanju, spravljanju pšenice in podobno. Napravili smo plakati in zbrali nekaj starega orodja in ostalih pripomočkov za opravljanje teh del. Pri zbiranju orodja nam je pomagal gospod Ogrinc iz Skorbe.

Odločil sem se, da po pogovoru z Malingerjevo materjo opišem, kako so nekdanj pridelovali krompir. Kmetje so nekdanj zemljo orali s plugi, ki so jih vlekle krave ali voli. Kmet je moral močno potiskati plug v zemljo, da je njivo dobro preoral. Oral je samo eno brazdo, zato je moral s plugom večkrat prehoditi njivo. Za njimi so

hodili domači s košarami, ki so bile polne semenskega krompirja in ga sadili v brazde. Nato so posajeno njivo pobranali. Vprežna živina je vlekla za sabo brane, ki so njivo poravnale in zdrobile grude.

Ko je krompir zrastel, so ga ročno okopali, pozneje pa ogrnili. Jeseni so ga z motikami izkopali. Hranili so ga v mrzlih kletih.

Nekdanj ljudje niso imeli strojev, delati so morali ročno ali s pomočjo živine, zato je bilo njihovo delo zelo naporno.

Denis Gojkovič, 2.a

Gostilna Koštomaj

V četrtek, 29.5., smo se odpravili v gostilno Koštomaj. Ko smo prišli, smo najprej sedli na teraso. Gospod Milan, lastnik, je prišel ven in nam začel pripovedovati vse o gostilni. Povedal je, da so gostilno zgradili leta 1872, prenovili pa 1948. Prinesel je pokazati sliko iz leta 1930.

Nekoč so se v gostilni ustavljali furmani s kočijami. Ko so pozvonili, je ven prišla gostilničarka z 2 dcl vina. Če je kdo ostal dolžan, so ga napisali na vrata s kredom. Fantje so se včasih naslonili na vrata in se zbrisali. Ko jim je bilo dolgčas, so igrali bobne in

harmoniko. Igrali so tudi ročni fliper. Pokazali so nam tudi stari jedilni pribor. Potem smo še dobili sok in kekse. Kupili smo si tudi sladoled. Ogledali smo si še staro okno in mlin. Nato smo odšli v šolo.

Peter Mertelj, 3.r

Spoznavanje starih iger

Nekoga dne nam je učiteljica povedala, da gremo na obisk k Tinini babici in dedku. V četrtek ob enih smo se vsi zbrali pred šolo in odšli. Martin je prinesel hodulje. Ko smo prišli do Tinine babice in dedka, so se najprej predstavili. Med njimi sta bila tudi moja babica in dedek. Najprej so nam povedali nekaj izštevank, kot so: "EN KOVAČ KONJA KUJE in ECI PEČI PEČ." Pokazali so nam tudi igro ZEMLJO KRASI. Tinina babica nam je pokazala, kako se naredijo punčke iz cunj. Dedi Slavko nam je pokazal, kako se naredijo frače in nam jih je tudi naredil. Pokazal nam je tudi stroje. Potem nas je poklicala učiteljica, da se poslovimo. Ko smo se poslovili, smo veseli in srečni odkorakali proti šoli. Tega dne ne bom nikoli pozabil.

Matjaž Podhostnik, 2.b

Pletli smo košare

Danes sta nas obiskali Tadejeva babica in mamica. Pokazali sta nam, kako se pletejo košare. Za pletenje rabijo šibje. Šibje jim raste na njivi. Nekaj šibja obelijo. Tadejeva babica je povedala, da so doma vsi pletli košare. Ko so jih dosti spletli, so jih prodali. Vozili so jih v Maribor, Slovensko Bistrico in okolico Ptuja. Pletli so tudi otroške postelje. Z veliko truda so si služili denar. Otroci našega razreda smo poskušali pletti. Bilo nam je težko.

Tina Turk, 1.r.

Poroča nekoč

Učenci 4.b razreda smo v okviru projekta raziskovali, kako so se ljudje včasih ženili. Spraševali smo svoje babice in dedka, iskali stare poročne fotografije in druge listine... Vsi skupaj pa smo obiskali gospoda Franca in Karla Tementa, ki sta še danes člana ljudskega tria Škorci. Škorci so igrali na veliko gostijah in izvedeli smo res marsikaj o gostijah in običajih v preteklosti.

Učenci 4.b

Poroka se je pričela v soboto. Na poroko so prišli svatje brez daril, saj so prinesli piščance, sladkor, moko, jajca...

Svatje so z ženinom prišli po nevesto na njen dom. Najprej je prišla nevesta, ki je bila podobna ciganki. Svatje se niso strinjali. Dejali so: "Mi hočemo pravo nevesto!" Nevestini svatje so odgovorili: "Ne poznamo druge neveste." Pristopil je nevestin starešina in rekel: "Naj ženin kleči pred vrati in objubi, da bo nevesto spoštoval, jo ljubil in je nikoli ne bo razžalil." Zatem se je zares prikazala prava nevesta. Ženin je nevesto prijel za roko in jo odpeljal do kočije, v katero so bili vpreženi lepi beli konji. Seveda neveste niso odpeljali kar tako, saj je bila pripravljena zapora - šranga ali mauta. Ženinovi svatje so morali za nevesto plačati. Ko so se dogovorili za ceno, so se veselili in prepevali nevesti v slovo lepe pesmi. Ženin in nevesta ter svatje pa so se odpeljali v cerkev, kjer sta postala mož in žena.

Če se je nevesta preselila k ženinu, jo je moral ženin odnesti čez prag, kar je pomenilo srežno življenje.

Poroka je navadno trajala dva dni. Muzikantje so igrali z vilicami, žlicami in harmoniko.

Polona Zupanič, 4.b

Ko sem še majhen bil

Tudi prejšnje šolsko leto je na šoli potekalo projektno delo. Učenci smo se porazdelili na več skupin, vodilo našega dela je bila preteklost, naš kraj in življenje nekoč. Našo skupino je vodila mentorica ga. Branka Gajser. Ena izmed skupin je imela nalogo, da se pogovarja s starejšimi ljudmi iz naših krajev, izve kaj več o življenju in kraju včasih. Izvedeli smo veliko novega. Kraj je bil včasih čisto drugačen kot danes. Vse zgodbe iz otroških let so nam ljudje pripovedovali z veseljem in živo, kakor bi se zgodile včeraj. Zelo zanimivo je bilo poslušati zgodbe iz šolskih dni. Naša skupina je vse te pogovore tudi zapisala. Kljub napornemu delu je bilo v skupini lepo.

Delo nas je zanimalo, saj je danes vse drugače. Zahvaljujemo se vsem, ki so se pogovarjali z učenci.

Martina Šlamberger

Nekaj misli naših sogovornikov:

V šoli smo bili tepeni s pasom, pisali smo na tablice. Pred poukom smo morali napasti krave.

Matilda Bedrač, 69 let

V šolo smo hodili bos, sošolci smo se imeli zelo radi.

Marija Malinger, 51 let

Kljub disciplini je bilo v šoli lepo.

Štefka Rozman, 61 let

Šola ni bila tako zahtevna kot je danes, klopi so bile dolge kot v cerkvi.

Terezija Lajh, 74 let

V šoli je bil verouk.

Martin Šlamberger, 83 let

Govoriti smo morali nemški jezik.

Marija Pulko, 67 let

Pisali smo s kamenčki. Otroci nismo bili vajeni, da bi se ukvarjali z nami. Šola mi je bila sveti postor.

Terezija Filipaja,

V enem razredu smo sedeli učenci od 1. - 4. razreda. Po končanem četrtem razredu smo dobili nemški jezik, zato smo se ga morali učiti vse počitnice.

Kristina Koštomaj, 62 let

Ob sobotah smo hodili čistiti šolo in ribat pod.

Mira Nahberger, 49 let

Nekega dne smo otroci dobili prvo žogo.

Marija Ambrož

Na izlet smo se peljali z vozom.

Marija Hazimali, 71 let

V učilnicah smo imeli lesena tla in lončene peči. Peči so kurile čistilke, ki so živele v hišici na šolskem dvorišču. Na koncu leta smo bili vprašani in ta ocena je šla v izkaz.

Emma Sagadin, 51 let

Čevlje in obleko smo dobili samo za veliko noč. Ko sem bil star 13 let sem rad pogledal za dekleti.

Anton Filipaja

Deklice smo morale imeti moder plašč, dečki pa modro jakno.

Marija Ščavničar, 45 let

V razredu nas je bilo ogromno.

Pesek Franc, 49 let

Hišna imena

S skupino učencev smo poskušali raziskati izvor starih hišnih imen. Po številnih razgovorih na terenu smo ugotovili, da so hišna imena še vedno močno prisotna med krajani. Obdržala so se z več rodovi, večina je starejših od sto let. Čeprav so se ljudje preseljevali, so se hišna imena obdržala. Največ jih nosi ime nekdanjih lastnikov (Juretvi, Mihetvi, Blažovi.....), Točnega izvora imen pa večina lastnikov ne pozna. Pojavljajo se tudi: Pavrovi, Šintarvi, Kovačovi. Imena izvirajo iz določenih dejavnosti: kmet, šintar - konjederec, kovač!

Mentorica: Irena Mušič Goznik

Učenci OŠ Hajdina po letu 1945

V računalnik sem vnesel podatke o učencih, ki so bili vpisani v prvi razred naše šole od leta 1945 do leta 1989. V tem obdobju je prag naše šole prestopilo 2151 učencev. V seznamu je mogoče poiskati njihove osebne podatke in ime razrednika. Pri delu sta mi pomagali učenki Tadeja Klemen in Petra Kiselak. Računalniški program je pripravil g. Andrej Pulko.

Mentor: Damjan Kobale

Studenčnica

S skupino 15 učencev smo proučevali Studenčnico. Izvedli smo biološko - kemijsko - fizikalno analizo vode. Opazovali smo barvo, bistrost, vonj. Izmerili smo globino in širino struge. Ugotovili smo, da je Studenčnica bolj plitva. Njena struga je ožja kot nekoč. Te naše ugotovitve so potrdili tudi ljudje, s katerimi so se učenci pogovarjali o dejavnostih, ki so nekoč potekale ob Studenčnici. Popisali smo tudi rastlinstvo in živalstvo. Prisotnost nekaterih organizmov dokazuje, da je Studenčnica onesnažena. To pa so pokazale tudi analize.

Zaradi vseh teh sprememb so izginile ali se preselile tudi nekatere živalske vrste, ki so včasih tu živele. Med njimi tudi mali ponirek. Da ga ne bi ljudje popolnoma pozabili, smo se odločili, da bo njegova podoba razpoznavni znak naše šole.

*Mentorica:
Mateja Čelan*

<i>Iz šolske kronike</i>	1
<i>Podoba šole skozi čas</i>	3
<i>Iz prvih številčk Najdihojce</i>	6
<i>Ob izidu prve Najdihojce iz Hajdine, novembra leta 1959</i>	6
<i>Najdihojca, kdo si?</i>	7
<i>Mauta</i>	8
<i>Košicnbal v naši vasi</i>	8
<i>Moj ded je bil grofov kočijaž</i>	9
<i>Ko je moja babica hodila v šolo</i>	10
<i>Naša literarna delavnica</i>	11
<i>Utrinki iz novih šolskih klopi</i>	11
<i>Misli in občutki učiteljev ob otvoritvi nove šole</i>	12
<i>Stoji učilna zidana</i>	13
<i>Kopanje v ribniku - razmišljanje</i>	14
<i>Jesen</i>	15
<i>Jesen</i>	16
<i>Štirje letni časi na vasi</i>	17
<i>Srečanje z nenavadno osebo - domišljjski spis</i>	18
<i>Moj prijatelj - opis</i>	18
<i>Jaz oče - domišljjski spis</i>	19
<i>Ko bi bila jaz moja mama</i>	19
<i>Razveselil sem mamico</i>	20
<i>Požirek čiste vode</i>	20
<i>Čista voda je kot pravljica</i>	21
<i>Naš projekt</i>	22
<i>Kmečka opravila nekdanj</i>	22
<i>Gostilna Koštomaj</i>	22
<i>Spoznavanje starih iger</i>	23
<i>Pletli smo košare</i>	23
<i>Poroka nekoč</i>	23
<i>Ko sem še majhen bil</i>	24
<i>Nekaj misli naših sogovornikov:</i>	25
<i>Hišna imena</i>	26
<i>Učenci OŠ Hajdina po letu 1945</i>	27
<i>Studenčnica</i>	27

Najdihojca iz Hajdine - literarno glasilo OŠ Hajdina
Leto 1997 - september

Urednici: Branka Gaiser in Marija Pulko
Naslovnica in računalniška obdelava: Andrej Pulko
Izdajatelj: OŠ Hajdina
Naklada: 100 izvodov

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1997

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.12 Hajdina)

6002162,1

COBISS